

ת"פ 55383/07/13 - מדינת ישראל נגד מ' מ' ב'

בית משפט השלום בכפר סבא

27 אוקטובר 2014

ת"פ 55383-07-13 מדינת ישראל נ' ב'(עציר)

לפני בעניין:	כב' השופט מיכאל קרשן המאשימה	מדינת ישראל
נגד הנאשם		מ' מ' ב' (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה בועז כהן

הנאשם הובא וב"כ עו"ד רן עמר

גזר דין

1. הנאשם, מ' ב' יליד 1982, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר דיוני שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע שתי עבירות של תקיפה סתם (בן זוג), שלוש עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), שיבוש מהלכי משפט וכליאת שווא.

2. כתב האישום המתוקן מחזיק חמישה אישומים.

כאמור בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם ומ' א' (להלן - "המתלוננת") בני זוג והתגוררו בדירה ב*****. למתלוננת ולנאשם תינוק משותף שהיה כבן ארבעה חודשים במועד הנקוב באישום הראשון (להלן - "התינוק"). טרם תחילת הקשר בין המתלוננת לנאשם היה למתלוננת בן זוג אחר, אשר רכש לה רכב בצבע ירוק.

לפי עובדות האישום הראשון, ביום 18.7.2013 בעת שהתינוק היה בבית, ראה הנאשם תמונות של התינוק בטיפת חלב, ובהן גם בלון בצבע ירוק. הנאשם דרש מהמתלוננת לבקש את סליחתו על כך שהיא אוהבת את הצבע הירוק, המזכיר לו את הרכב הירוק ואת בן זוגה לשעבר. המתלוננת נעתרה לבקשה זו אך הנאשם דרש ממנה להתנצל שוב ושוב, עד אשר אמרה "לא סליחה". או אז סטר הנאשם למתלוננת על לחיה ואמר לה "מה לא סליחה?".

עמוד 1

המתלוננת אמרה שלא התכוונה והמשיכה לבקש את סליחת הנאשם. הנאשם יצא לחצר הבית והמתלוננת לקחה את הטלפון הנייד של הנאשם, נכנסה לשירותים והתקשרה למשטרה. בהמשך התקבלה שיחה מהמשטרה לטלפון הנייד והנאשם פנה למתלוננת, תפס את פניה בידיו ואמר לה שכשיגיעו שוטרים לבית עליה לומר להם שהתקשרה בטעות.

לפי עובדות האישום השני, כחודש עובר למתואר באישום הראשון בעת שהתינוק היה בבית דרש הנאשם מהמתלוננת פעמים רבות להתנצל בפניו, והיא עשתה כן אך בסופו של דבר סירבה להמשיך. הנאשם בתגובה הכה את המתלוננת באגרוף בירכה וגרם לה לשטף דם, ובהמשך היום חבל באגרופו בשוק רגלה ושוב גרם לה לשטף דם.

לפי עובדות האישום השלישי, ביום 19.8.2012, עת המתלוננת הייתה בהריון, אמרה המתלוננת לנאשם כי ברצונה להיפרד ממנו כיוון שנוהג כלפיה באלימות. בתגובה הכה הנאשם בידיו את המתלוננת. בהמשך אותו יום נסעה המתלוננת לבית הוריה ב*****, ובשעות הערב הגיע הנאשם לשם. ביום 20.8.2012 עזבו הנאשם והמתלוננת את בית הורי המתלוננת ונסעו יחד באוטובוס לצומת *****. המתלוננת אמרה לנאשם כי ברצונה להיפרד ממנו והוא קיללה, ולאחר שירדו מהאוטובוס - תפס אותה בידה ובכתפיה בעוד היא מנסה להשתחרר מאחיזתו. במעשים אלה גרם הנאשם למתלוננת שטפי דם ושריטות בצווארה, על שכמה, על כתפיה, על ידה ועל רגליה.

לפי עובדות האישום הרביעי, בלילה שבין 14-15.7.2012, עת הייתה המתלוננת בהריון, לנו הנאשם והמתלוננת בבית הורי הנאשם ביישוב *****. במיטה בחדר השינה בו לנו השניים, התיישב הנאשם על המתלוננת והכה אותה בידיו מספר פעמים. אחותו של הנאשם נכנסה לחדר השינה ובקשה מן הנאשם לחדול ממעשיו. בתגובה קם הנאשם ורדף אחר אחותו, אשר רצה לחדרה, הסתגרה בו והזעיקה את המשטרה.

לפי עובדות האישום החמישי, כשנה עובר ליום 18.7.2013 ועד אותו יום, וכאשר החל מחודש מרץ 2013 שהה גם התינוק בבית, נהג הנאשם לנעול את דלת הבית כאשר הוא מותיר את המתלוננת נעולה בבית, ללא מפתח לדלת הבית, וללא טלפון קווי או נייד, ולא איפשר לה לצאת מהבית ללא ליווי שלו.

3. לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות והליך אחד מבית המשפט לנוער שהסתיים ללא הרשעה. בשנת 2000 קבע בית המשפט לנוער בחדרה כי הנאשם עבר עבירות של אימים והיזק לרכוש; בשנת 2004 הורשע הנאשם בעבירות של גידול סם, החזקת סם לשימוש עצמי בלבד, אימים, תקיפה סתם, החזקת סכין ועוד והוטל עליו מאסר על תנאי; בשנת 2008 הורשע הנאשם בביצוע עבירות של סחיטה באימים, אימים, הדחה בחקירה והחזקת סם לשימוש עצמי בלבד.

4. לבקשת הנאשם הוגש בעניינו תסקיר מבחן. מהתסקיר הראשון עלה כי בעברו של הנאשם שימוש אינטנסיבי בסמים. הנאשם סיים 11 שנות לימוד, לא גויס לצבא ולאורך השנים עבד בעבודות מזדמנות. הנאשם הודה ברוב המתואר בכתב האישום, והסביר את מעשיו בכך שהתרשם שהמתלוננת לא נפרדה עד הסוף מן הזוג הקודם, דבר שגרם לו להיכנס למצבי קנאה וקושי לשלוט ברגשותיו. בני הזוג פנו לטיפול זוגי במחלקת הרווחה והומלץ להם לסיים את הקשר ולפנות ליחידה לטיפול באלמ"ב. הנאשם לא עשה כן, אך כיום מגלה נזקקות לטיפול בתחום השליטה

בכעסים. שירות המבחן נפגש עם המתלוננת, וזו תיארה מחשבות בעלות אופי כפייתי בנוגע לנאמנותה כלפי הנאשם ועמדות פטירארכליות מסורתיות השוללות את זכותה לעבוד, לקבל החלטות באשר לכלכלת הבית וכו'. המתלוננת ציינה כי מעוניינת לשוב ולחיות עם הנאשם, אך זאת רק לאחר שתתרשם שעבר טיפול משמעותי. שירות המבחן ביקש לשלב את הנאשם במסגרת הליך המעצר במוסד "דיאלוג מחודש" בבאר שבע, אך בית המשפט לא קיבל את המלצתו.

שירות המבחן התרשם כי רמת הסיכון להישנות אלימות בכלל ואלימות זוגית בפרט, מצדו של הנאשם, היא גבוהה ולכן קיימת חשיבות להרחיקו ממנה. עם זה, ההתרשמות הייתה כי הנאשם זקוק לטיפול ועל כן הומלץ פעם נוספת לשחררו ממעצר על מנת לשלבו במוסד "דיאלוג מחודש".

5. בישיבה שהתקיימה ביום 24.4.2014 ביקש ב"כ הנאשם לשחרר את הנאשם לטיפול המוצע על ידי שירות המבחן. המתלוננת התייצבה לישיבה זו והבהירה כי התלוננה נגד בעלה על מנת לשלוח אותו לטיפול, כי ברצונה להמשיך ולבנות חיים משותפים איתו וכי הנאשם טיפל היטב בה ובבנה. המתלוננת הוסיפה כי משפחת הנאשם דואגת לכל מחסורה, ומוטב לטפל בנאשם מאשר לכלוא אותו לתקופה ממושכת.

קיבלתי את עמדת המאשימה אשר התנגדה לשחרור הנאשם ממעצר. קבעתי כי הנאשם זקוק לטיפול ולשיקום, אולם מסוכנותו הגבוהה, כפי שנקבעה על ידי בית המשפט בהליך המעצר, ואושרה בערכאת הערעור, אינה מאפשרת לשחררו לחלופה טיפולית. בצד זה, ראיתי לנכון לדחות את הדיון על מנת לקבל משירות המבחן מידע בנוגע להתנהגותו של הנאשם בין כותלי הכלא, לרבות נכונותו ומאמציו לעבור טיפול שם.

6. בתסקיר שהוגש לקראת הישיבה הבאה הבהיר שירות המבחן כי הנאשם נמצא בכלא רימונים זה כבר קרוב לשנה ולפי הודעת העו"ס בבית המעצר עסקינן בבית מעצר אשר אינו מספק תכניות שיקומיות-טיפוליות לעצורים, אלא למי שנגזר דינם. עם זאת צוין כי הנאשם משתתף בפעילות החינוך, אינו מעורב בביצוע עבירות משמעת ומבטא רצון להשתלב בטיפול. שירות המבחן שב על המלצתו לשלב את הנאשם בטיפול מחוץ לכותלי הכלא.

בדיון הבא חזר ב"כ הנאשם על בקשתו לשחרר את הנאשם לטיפול כפי המלצת שירות המבחן. ב"כ המאשימה טענה כי שוחחה עם קצינת אסירים בבית המעצר וזו מסרה לה כי, בניגוד לנאמר בתסקיר, הנאשם אינו משתתף בפעילות חינוכית בבית המעצר, ובנוסף קיימת במקום קבוצה טיפולית של שליטה בכעסים שהנאשם אינו משתתף בה. נוכח הסתירה בין דברים אלה שאמרה התובעת לנאמר בתסקיר, הוריתי לקבל תסקיר משלים ועל כן דחיתי את הדיון.

7. שירות המבחן הגיש תסקיר שלישי בעניינו של הנאשם. בתסקיר זה הובהר כי נערכה פניה נוספת לעו"ס בית המעצר, וזו ערכה בדיקה ומצאה כי הנאשם משתתף בפעילות החינוך באופן בלתי סדיר, אך זאת משום שפעילות זו מתמקדת בהקניית כישורי קריאה וכתובה בעברית - תחום בו הנאשם אינו מגלה נזקקות ניכרת. העו"ס ציינה כי בבית הסוהר רימונים אין מענה טיפולי מסודר, לא כל שכן בנושא האלימות. התייחסות מסוימת בעניין זה קיימת בבית המעצר "הדרים", אך העברה לשם היא הליך מסורבל שלרוב אינו מסתייע טרם גזר הדין. עם זה, נוכח פרק הזמן הממושך בו שוהה הנאשם בבית המעצר "רימונים" יכול היה, ככל שרצה בכך, להניע מהלך שבסופו יתכן שהיה מועבר ל"הדרים"

לצורך השתלבות בטיפול. דא עקא שעד כה הנאשם לא פנה בבקשה כזו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

8. ב"כ המאשימה, עו"ד רונית בירס, בקשה לגזור על הנאשם עונש מאסר ממושך וכן ענישה נלווית. לדברי התובעת, עסקינן באדם שלאורך זמן נהג בצורה תוקפנית ואלימה כלפי המתלוננת. הנאשם כלא את המתלוננת בבית שנה שלמה, מבלי שאיפשר לה לעמוד בקשר עם גורמי חוץ, ומבלי שנתן דעתו לסכנה שגרם בכך לה ולבנם התינוק. כל זאת - נוכח קנאתו האובססיבית כלפיה. נטען כי מתחם העונש ההולם מקרה זה נע בין 30 ל-40 חודשי מאסר בפועל. הגושה פסיקה לעונש.

9. ב"כ הנאשם, עו"ד רן עמר, טען כי העומד בבסיס העבירה שביצע הנאשם היא קנאתו לבת זוגו. לדבריו, הנאשם זקוק לטיפול בדחפיו האלימים וניתן לשקמו. ההגנה עשתה מאמצים כבירים לשחררו ממעצר על מנת שיוכל לעבור טיפול כזה - אך הדבר לא נסתייע. בבית המעצר "רימונים" אין מסגרות טיפוליות מתאימות לנאשם ואפשרות המעבר ל"הדרים" הייתה בלתי מעשית. הנאשם נתון במעצר תקופה ממושכת בת כ-15 חודשים. לא נרשמה לחובתו עבירת משמעת אחת. הנאשם מעוניין לפתור את בעיותיו ונכון לטיפול ושיקום. המתלוננת מעוניינת בחיים זוגיים עם הנאשם.

ההגנה טענה עוד כי נסיבות ביצוע העבירות לא היו מן החמורות, וכי המעשים בוצעו לפני זמן רב. גם ההגנה הגישה פסיקה לעונש.

יצוין כי ההגנה טענה עוד שמתחם העונש ההולם מקרה זה הוא בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, אך העונש לא צריך לעלות על ימי מעצרו של הנאשם.

10. הנאשם בדברו האחרון לעונש הודיע כי הוא אינו מצדיק אלימות. לדבריו הוא נכון לטיפול ולאחרונה חבר לעצורים נוספים ואלה בקשו יחד לפתוח עבורם קבוצה טיפולית. לדבריו לא הועבר לבית המעצר "הדרים" משום שיש לו קרוב משפחה סוהר.

דין

11. לאורך תקופה התעמר הנאשם באשתו המתלוננת. הוא עשה כן בעת שהייתה בהריון עם בנם הבכור. הוא עשה כן לאחר שהתינוק נולד. הנאשם קינא למתלוננת בשל קשר עבר שהיה לה עם אחר. קנאתו העבירה אותו על דעתו. הנאשם כלא את אשתו בבית פנימה ולא אפשר לה מגע עם גורמי חוץ אלא בהשגחתו. הנאשם איים על המתלוננת וכן הכה אותה וגרם לה לחבלות, לעיני בנם הפעוט. הוא נהג בה ובגופה כבחפץ השייך לבעליו. רגשותיה של המתלוננת וצרכיה היו בעיני הנאשם כקליפת השום. בשלב מוקדם של מערכת היחסים המשותפת בקשה המתלוננת לסיים את הקשר הזוגי אך הנאשם לא אפשר לה לעשות כן (ראו האישום השלישי).

הדברים הגיעו לשפל המדרגה באירוע המתואר באישום הראשון. דעתו של הנאשם נטרפה עליו לאחר שראה תמונה של בנו התינוק בטיפת חלב ליד בלון בצבע ירוק - כצבעו של הרכב שרכש עבור המתלוננת בן זוגה הקודם. הנאשם הכריח את המתלוננת להתנצל שוב ושוב על כך שהיא אוהבת את הצבע הירוק (!), ובהמשך סטר לה. המתלוננת נצלה את יציאתו של הנאשם לחצר הבית, נטלה את מכשיר הטלפון הנייד שלו, נכנסה לשירותים והתקשרה למשטרה (באופן דומה למקרה שאירע כשנה קודם לכן ומתואר באישום הרביעי). הנאשם נהג כלפי המתלוננת באלימות והורה לה לומר לשוטרים שיגיעו לבית כי התקשרה בטעות.

12. האלימות (פיזית ונפשית) שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת בתוך ביתה פנימה קשה ומזעזעת. היא משתבצת היטב למשבצת השחורה של מעשי אלימות במשפחה, תופעה מדאיגה עליה נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים [ע"פ 792/10 פלוני נ' מדינת ישראל (14.2.2011)]:

"לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (11.10.2007); רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (20.8.2009)). עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית. ... יוצא אם כן, כי אכן לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת."

13. מעשי העבירה שביצע הנאשם כלפי אשתו המתלוננת לא התבצעו ביום אחד, אלא במספר הזדמנויות, וחרף זאת דעתי היא כי מדובר במעשי אלימות והתעללות שיש להם חוט מקשר ומכנה משותף ברור - קנאתו של הנאשם לאשתו. על כן החלטתי (והחלטה זו מיטיבה עם הנאשם) לראות בכלל מעשי העבירה שביצע כלפי אשתו "מעשה אחד" לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

14. עיינתי בפסיקה שהגישו לעיוני הצדדים. בהתחשב בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש העומד ביסוד הענישה המודרנית ובפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות, מצאתי כי מתחם העונש ההולם את כלל מעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 24 ל-40 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

15. אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם שקבעתי לצרכי שיקום הנאשם. שירות המבחן קבע כי רמת הסיכון להישנות אלימות בכלל ואלימות זוגית בפרט מצד הנאשם היא גבוהה. כך נקבע משום חוסר יכולתו לווסת מחשבות טורדניות ודחפים תוקפניים, ונוכח ערכים פטריארכליים בהם הוא מחזיק. יתרה מכך, שירות המבחן מצא כי יש הכרח להרחיק את הנאשם מן המתלוננת (ראו האמור בתסקיר הראשון, עמ' 3).

השירות, אשר השיקום בראש מעייניו, המליץ בעקביות לשחרר את הנאשם להליך טיפולי. זאת, לאחר שהנאשם גילה "יותר מודעות" לצורך שלו בטיפול. המלצת שירות המבחן נדחתה על ידי בית המשפט שדן בהליכי מעצרו של הנאשם, על ידי ערכאת הערר, ובהמשך גם על ידי. נמצא כי מסוכנותו הגבוהה של הנאשם אינה מאפשרת שחרור לחלופת מעצר כלשהי.

אפשרתי לנאשם לגלות את רצינותו ביחס לטיפול באלימות בתוך בית הכלא. התברר כי בית הכלא בו כלוא הנאשם אינו מציע תוכנית טיפולית לעצורים (ועל כך יש להצטרף), אך בבית מעצר "הדרים" קיימת תוכנית כזו. אלא, שהנאשם מסיבותיו לא פנה בבקשה להעברה לבית כלא אחר. ברי כי התנהלות זו של הנאשם השפיעה על הערכת רצינותו לקבל טיפול המתאים למצבו.

כך או כך, ברור כי הנאשם לא השתקם, ונוכח כל האמור מעלה השתכנעתי כי לא קיים במקרה זה סיכוי ממשי לשיקום. אוסיף כי ישנם מקרים, ונראה כי מקרה זה נמנה עליהם, בהם גם אם מתקיים סיכוי ממשי לשיקום נאשם - גוברים שיקולי הענישה אחרים באופן שאינו מצדיק סטיה ממתחם העונש ההולם (ודוק: סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 נוקט בלשון "רשאי", ולא בכדי).

16. כעת יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

17. הבאתי בחשבון לעניין זה את העובדה כי הרשעותיו הקודמות של הנאשם ישנות וברובן אינן מן העניין, את הודאתו בהסדר טיעון שחסך את עדות אשתו המתלוננת, את התיקון בכתב האישום במסגרת ההסדר ואת הפגיעה של העונש בנאשם.

נתתי דעתי גם לדברי המתלוננת. ברור כי המשך החזקתו של בעלה הנאשם מאחורי סורג ובריח יכביד עליה מאוד. ברור גם רצונה של האישה כי בעלה יעבור טיפול אשר יאפשר להם להמשיך את הקשר הזוגי, בוודאי כאשר ישנם ילדים משותפים. אתחשב במשאלת הלב של המתלוננת באופן מועט בלבד, שכן נכון לעת הזו חוות הדעת המקצועיות מצביעות על כך שקנאתו של הנאשם למתלוננת לא שככה והמשך שהייתה במחיצתו מסכנת אותה באופן ניכר.

18. במקרי אלימות במשפחה מצווה בית המשפט לשקול, בין שיקולי הענישה, גם את השיקול של הרתעת הרבים (סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), וכך אעשה. בעניינינו יש מקום גם להרתעה אישית (סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977).

19. לאחר ששקלתי את מלוא טענות הצדדים ונתתי דעתי לכלל השיקולים לקולא ולחומרא, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 36 חודשים, החל ביום מעצרו - 18.7.2013.

ב. מאסר על תנאי בן 9 חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירה בה הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ה, 27 אוקטובר 2014, במעמד הנוכחים.